

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2025r.

w sprawie **K.W.**

oskarżonego z art. 286§1 k.k. i in.

skargi prokuratora oraz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych – M.K. i R.S.

na wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 16 grudnia 2024r., sygn. akt III Ka 637/24, uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Leżajsku z dnia 5 czerwca 2024r., sygn. akt II K 37/23,

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

2) kosztami postępowania skargowego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skargi prokuratora oraz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych nie są zasadne.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji obrońcy oskarżonego, dotyczącą wątpliwości co do prawidłowości poczynionej w sprawie przez Sąd I instancji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

I o ile przywołana we wszystkich złożonych skargach argumentacja dotycząca powinności, co do zasady, uzupełnienia materiału dowodowego i samodzielnego rozstrzygnięcia powziętych wątpliwości przez Sąd Odwoławczy na skutek uzupełniającego postępowania dowodowego, w odmiennych warunkach mogłaby zostać uznana za przekonującą, o tyle, w niniejszej sprawie, ze stosunkowo obszernego uzasadnienia orzeczenia Sądu II instancji wynika, że skala niezbędnych czynności do przeprowadzenia „uzupełnień” materiału dowodowego i konieczność jego ponownej oceny (i to nie tylko jednostkowych dowodów, ale przede wszystkim we wzajemnym powiązaniu ich ze sobą i poczynienia w wyniku tej oceny szczegółowych ustaleń co do szeregu wymienionych przez Sąd Okręgowy okoliczności – str. 7 motywów pisemnych), winna być na tyle szeroka i szczegółowa, że w istocie równoznaczna jest z koniecznością powtórnego przeprowadzenia postępowania w całości.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie

a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego skarga nie została uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[r.g.]